

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam
Spectrum maakt deel uit van Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv
Amstelplein 34
1096 BC Amsterdam

© 2026 Reinolda de Bruin
© 2026 Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv, Amsterdam

Eerste druk oktober 2026

Ontwerp omslag: Joyce Zethof
Auteursfoto: Marijn Alons
Opmaak: Elgraphic

Deze uitgave kwam tot stand door bemiddeling van Sebes Bisseling
Kleuver Literary Agency te Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden ver-
veelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of open-
baar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schrifte-
lijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen
van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

*All rights are reserved, including those for text and data mining, AI train-
ing and similar technologies.*

ISBN 978 90 00 40119 2
ISBN 978 90 00 40120 8 (e-book)
ISBN 978 90 00 40885 6 (luisterboek)
NUR 320

www.spectrumboeken.nl
www.sprekenuitliefde.nl

Inhoud

<i>Woord vooraf</i>	7
<i>Waar mijn werk begint</i>	9
1. Leentje	17
2. Hetty	33
3. Jesse	59
4. Piet	69
5. Sandra	83
6. Herman	103
7. Levi	115
8. Helga	133
9. Marcel & Roelof	151
10. Antoine	171
11. Herinneringsavond	193
<i>Nawoord</i>	203
<i>Dankwoord</i>	205

Woord vooraf

Ik kan niet vaak genoeg benadrukken hoe bevoorrecht ik me voel dat ik in mijn werk als trouwambtenaar en uitvaartspreeker zo ontzettend dicht bij mensen mag komen en zij mij alles toevertrouwen. In de afgelopen tien jaar heb ik veel verschillende mensen ontmoet en gesproken. Vaak in hun eigen vertrouwde omgeving, hoe uiteenlopend die soms ook is. Regelmatig heb ik daarbij gedacht: dit zouden veel meer mensen moeten meemaken. Want hoe uitzonderlijk de situatie soms ook was, altijd ervoer ik dat de intenties van al die mensen echt zuiver en goed waren en er heel veel liefde voelbaar was, hoewel keuzes of omstandigheden het leven soms inge-

wikkeld kunnen maken. Die ervaringen hebben mijn leven enorm verrijkt. Ik vind het dan ook heerlijk dat ik jou nu in dit boek mee mag nemen naar die momenten, plekken en prachtige mensen. En ik hoop dat ze jou ook weer net zo mogen verrijken.

Ik heb enorm genoten van het schrijfproces, de uren lange denkbeeldige gesprekken met mezelf en mijn herinneringen. De woorden die bij het wakker worden kwamen, die zich vervolgens onder de douche tot zinnen vormden en die ik honderd keer herhaalde in mijn hoofd, uit angst ze te vergeten. Intuïtief volgden de verhalen elkaar op, kwamen ze in de volgorde zoals je ze nu voor je ziet.

Alle verhalen zijn geïnspireerd op echte ervaringen en gebeurtenissen. Soms zijn ze verteld met toestemming, soms zijn details aangepast om de privacy van betrokkenen te beschermen. Daardoor zijn personen en situaties niet direct te herleiden. Mocht je toch overeenkomsten herkennen met mensen of gebeurtenissen, dan is dat puur toeval.

Ik wens je heel veel leesplezier.

Lief,
Reinold

Waar mijn werk begint

Voor ik jullie meeneem in al die bijzondere verhalen, nog even dit: spreker zijn op uitvaarten... hoe werkt dat? En wat doet die spreker dan precies? Het gaat (in veel gevallen) ongeveer zo:

Een uitvaartondernemer krijgt een telefoontje: iemand is overleden. Hij/zij maakt een afspraak met de nabestaanden, zodat ze samen de organisatie van de uitvaart kunnen afstemmen. Er moet dan in korte tijd veel besloten en geregeld worden. Bijvoorbeeld: waar komt de overledene in te liggen (er zijn tal van mogelijkheden: kist/mand/lijkwade/... en ook binnen die groepen zijn er veel verschillende varianten) en waar

wordt de overledene opgebaard? Wil de persoon worden begraven of gecremeerd? En vervolgens komt ook de uitvaart zelf aan bod. Krijgt de uitvaart een kerkelijk karakter? Wordt de dienst geleid door een dominee of pastoor en schrijft die dan ook een persoonlijk levensloopverhaal? Nee? Wie neemt de leiding dan over het moment van afscheid? De uitvaartondernemer? De familie? Of...?

Dat is vaak het moment waarop een 'spreker' in beeld komt en mijn telefoon gaat.

Ik heb het geluid van mijn telefoon altijd uitstaan, maar de uitzondering hierop vormen belletjes van mijn ouders, mijn gezin, mijn twee beste vrienden en Hendrik (de uitvaartondernemer met wie ik veel samenwerk). Als dat gebeurt en ik 'Hendrik' zie staan, dan schieten er vrijwel direct zo'n 600 gedachten door mijn hoofd. Wat heb ik deze week allemaal al in mijn agenda staan? Is er ruimte voor een uitvaart? Wanneer zou ik dan naar de nabestaanden kunnen gaan? Is mijn agenda eigenlijk niet al te vol? Is het verstandig nog een opdracht aan te nemen? En soms neem ik me in die split second voor: Nee, Reinolda, het is deze week te veel. Je moet echt 'Nee' zeggen.

Maar dan neem ik op en hoor ik die zware, sympathieke stem: 'Hé Reinolda, ik zit hier bij de familie Pietersen. Mevrouw is overleden en nu is de vraag of jij komende

donderdag de familie van dienst kunt zijn. Wil jij spreken?'

Of, terwijl Hendrik vanuit zijn auto belt: 'Hé lekker ding! Ik kom net bij de familie Pietersen vandaan, weet je nog? Je hebt ook de uitvaart van hun vader gedaan. Met die bodybuilders van zoons! Jawel, je weet het nog wel, met die dochter, die thuis woonde en al die leguanen had! Ja? Ach, nou is mevróúw Pietersen overleden. En ze willen alleen maar jou als spreker! Dus kun je donderdag?'

Of, terwijl Hendrik op zijn kantoor zit: 'Hallooooo! Zeg, ik krijg net een telefoontje van meneer Pietersen, dat het nu wel echt hard achteruitgaat met zijn vrouw en ze wil jou nog heel graag zelf spreken. Ze was op een uitvaart waar jij sprak, en toen wist ze gelijk dat jij ook haar verhaal moest gaan vertellen als het zover is. Kun jij contact met hen opnemen en een dezer dagen naar haar toe?'

Verbaasd hoor ik mezelf dan vaak zeggen: 'Ja hoor! Ik kan.'

Binnen no time gaat mijn agenda dan op zijn kop en moet ik even puzzelen om alles passend te maken, en altijd ben ik dan weer blij met de grote dosis energie die ik heb en de 24 uur die in een dag zit. Ik ga aan de slag! Ik bel de betrokkenen, pak een nieuw A4-schrijfblok, twee vullingen voor mijn Frixion-pen (ik hou niet van kras-

sen in mijn notities, en de inkt van de pennen van Frixion kun je uitgummen!), open Google Maps op mijn telefoon, ik stap in mijn Mini en ga op pad. Compleet blanco, vaak zonder voorkennis. Nou ja, wel met één ding ter voorbereiding: de (proefversie van de) rouwkaart.

Daar haal ik heel veel informatie uit, wat heel fijn is. Hoe groot is het gezin? Zijn er kinderen? Is er al iemand van de nabestaanden overleden (kruisje achter een naam)? Zijn er verschillende achternamen? Is er een hond/huisdier (pootafdrukje achter een naam)? Hoe wordt de persoon omschreven? Wat voor gedichtje staat er op de kaart? En wat staat er op de voorkant? Een foto, bloem, naam?

En dan bel ik aan en begint mijn prachtige werk. Ik mag dan even binnenkijken in de levens van mensen. Ik mag bijzondere verhalen, mensen en leefomstandigheden voelen, zien, horen en erdoor geraakt worden. Ik mag in deze rol veel vragen stellen en ik schrijf alles op. Vaak hoor ik verhalen die vol verdriet zitten, maar regelmatig gaat het ook over bijzondere keuzes, onuitgekomen verwachtingen, pijn en teleurstelling. Of soms zijn ze juist vol romantiek, liefde, gezelligheid, voorspoed en geluk. Of een combinatie van dit alles.

Samen met de familie bespreek ik vervolgens de wensen, zoeken we muziek uit, en/of geef ik die een mooie

plek in de ceremonie, hoor ik of er ook nog andere sprekers zijn en geef ik hun daar de ruimte voor, hoor ik of er behoefte is aan bepaalde rituelen, zoeken we geschikte vormen. Kortom: we nemen de afscheidsdienst door van A tot Z, om vervolgens altijd weer samen tot de conclusie te komen: dit gaat prachtig worden. Dit gaat weer een waardevolle ceremonie worden waarin we afscheid nemen, herdenken en iemand een podium geven. Zo mooi mogelijk.

Onderweg naar huis beginnen mijn hersenen dan alweer op volle toeren te draaien. Beginnen er direct al woorden te komen, weet ik al hoe ik de uitvaartdienst wil beginnen en eindigen. Ik kan dan bijna niet wachten om zo snel mogelijk achter mijn toetsenbord te kruipen en de (ontzettend uitgebreide) aantekeningen uit te gaan werken tot een toespraak. Een toespraak die recht doet aan de overledene, en waarin ik woorden geef aan alles waar het leven uit bestond, waarin ook lastigere dingen een plekje mogen krijgen, maar die bovenal comfortabel te beluisteren is, voor alle aanwezigen.